

TOEREN MET DE CAMPER

Ik kan het weer!

● BERNIQUE TOUW

We waren gewend veel te reizen, mijn man en ik, met onze VW-camper T3 uit 1983. We zijn eraan verknocht al, geef ik toe, kraken inmiddels ons beider mechanieken om 't hardst. Maar in mei 2020 sloeg de vasculitis toe. Noodgedwongen bleef de camper op stal tot september 2021.

Toen was de vasculitis onder controle, de daarmee gepaard gaande vermoeidheid beheersbaar, en ikzelf klaar voor het avontuur.

We kiezen de kustroute van Noord-Nederland van oost naar west en dan maar zien waar we eindigen.

We beginnen in Leer, net over de grens in Oostfriesland. Daar komen we onder begeleiding van fikse buien om 17 uur aan. Het is dan net droog geworden, de zon schijnt. We staan op een weiland bij houtzagerij Mühle Eiklenborg. Behalve de molen vormen twee hoge ooievaarsnesten een echte blikvanger. Helaas zijn de nesten leeg. Door het lange rijden ben ik moe, maar als de stoeltjes

buiten staan, is het puur genieten met een wijntje in de late zon. Er blijkt niet één restaurant open, de meegebrachte pot uiensoep met stokbrood voor nood doet meteen dienst. Vanwege mijn zoutarme dieet leng ik mijn portie extra aan. Ik zit in de bus te lezen als ik ineens geklepper hoor. Ik spring naar buiten en, ja hoor, op beide nesten zit nu een ooievaarspaar! Het licht is nog net voldoende om foto's te maken.

De volgende morgen fietsen we naar Leer. In dit knusse, historische stadje brengen we de zaterdag door en lunchen we aan de haven. Ik merk voor 't eerst dat het een toer is om zoutarm uit eten te gaan. Maar de ober toont grip en komt met zinnige suggesties.

Zondag rijden we onderlangs de Ems en de Duitse Wadden, Nederland binnen. Het is winderig en bewolkt, maar droog. Als we een tijdje over een dijk rijden moet ik denken aan vorig jaar juni, toen ik in het ziekenhuis een filmpje zag: een man, hersteld van vasculitis, rijdend in een camper over een dijk. Ik zei toen tegen Thom: "Zouden wij straks nog zo met ons busje op stap kunnen?" Ja, dus! Ik word er een beetje emotioneel van.

Op de GPS wordt Restaurant/Café 'Bakje Doen' genoemd. Alleen al om de naam besluiten we de eerste koffie daar te nuttigen. Na enig zoeken vinden we het bij de sluis in Nieuwe Statenzijl. We barsten in lachen uit: het blijkt te gaan om een soort pipowagen met een uitgeefluik! Wél pittoresk. Binnen zitten kan in een geelplastic opblaastent. De eigenaar, onze gezichten beijkend, verzekert ons dat de koffie uitstekend is, en de appeltaart ook. Dat klopt! Bovenop de sluis genieten we van vergezichten, en na nóg een bakkie, rijden we door.

Aangekomen in Termunterzijl herinner ik me daar te zijn geweest bij Teetied, een van de high tea locaties in het theeboek dat ik samen met Angélique Dekker maakte. Dus natuurlijk eten en drinken we wat bij Ina Oosterveld; zelfs ons boek 'Op de thee bij...' ligt er nog opengeslagen. We besluiten in Termunterzijl te blijven - ik ben inmiddels echt moe geworden - en vinden camping 'Zeestrand', onder aan de dijk. Buiten waait het stevig, maar in ons busje is het knus.

De volgende morgen onder de douche ontdek ik op mijn onderarm een toefje petechiën. Niet de naam van een mooi

bloemetje, maar van plotseling optredende puntbloedinkjes. Ze verschijnen onverwacht waar dan ook op m'n lijf. Ik schrik er niet meer van, maar baal als ik ze zie.

Dinsdag staan we op met prachtig weer. Tijdens het openluchtontbijt overwegen we of we naar Appingedam zullen fietsen. Thom rekent uit dat de fietsafstand ruim een uur is, twee uur met de terugtocht. Zolang heb ik nog niet gefietst, we durven het niet aan. We breken op en rijden naar Appingedam waar we rondlopen door oude straatjes en aan de haven koffiedrinken. Al maanden heb ik last van pijnlijke benen en moeilijk lopen, nu ook. Vasculitis, bijwerkingen, iets anders? Ik zeg niks en houd vol, wil niets bederven.

Na het bezoek rijden we naar de Eemshaven, omdat we nieuwsgierig zijn naar dit immense, industriële hoogstandje. We vinden het er niet mooi, wél indrukwekkend, mede door de tegenstelling met het groene, vlakke land en de grijze zee. En kijk toch, dat aandoenlijke oudhollandse molentje onder de hoogwentelende wieden van tientallen windturbines! Een tijdje staan we in de wind op het uiterste groene puntje aan zee. Ik krijg het gevoel uit de provincie te vallen en spreid mijn armen uit. Het is heerlijk, maar we moeten verder.

Halverwege de middag pauzeren we in het toeristische Pieterburen en uiteindelijk is het laat als we aankomen bij het Lauwersmeer. Ik merk dat de vermoeienissen sneller toeslaan en ik denk hardop dat ik wel een dag rust zou kunnen gebruiken. Hier maken we voor 't eerst mee dat alle campings vol zitten. Doorrijden zie ik niet meer zitten. De kaart geeft nog één camping aan, aan de westkant van het Lauwersmeer: 'Het raadsel van de Wadden'. De camping is onvindbaar. We rijden te ver, keren om, staan voor een restaurant en zien in de

laagte een haventje, maar geen camping. We rijden de andere kant op tot we niet verder kunnen, keren weer om, staan opnieuw voor het restaurant en ik zeg: 'Dit heet met recht het raadsel van de Wadden!' Ik ga het binnen vragen en hoor dat we tóch goed zijn. De 'camping' is niet meer dan een grasveld in de laagte tussen het restaurant en het haventje, te bereiken via een parkeerterrein voor booteigenaren, tevens kleine werf. We staan er alleen, rusten uit in de namiddagzon, kijken naar de boten en de mensen, en gaan om half acht eten in het restaurant boven ons hoofd. Weer met een gediensstige ober die voor mij alles zoutarm uit de kast trekt.

De volgende morgen zeggen we tegen elkaar dat we het niet gaan rondbazuin; laat dit mooie plekje maar een raadsel blijven!

Het is woensdag en we zakken af, via de Dokkumer Nieuwe Zijlen naar Zoutkamp, Niehove en Houwerzijl. We stappen uit bij De Theefabriek voor de lunch en het themamuseum. Ik neem de vergeten cotrimoxazol in. Ik heb voor elke dag afgepaste doosjes gemaakt, maar als je onderweg bent, blijkt het toch een toer om je medicijnen niet te vergeten. We besluiten hierna om door te rijden naar huis. Op de ringweg van Groningen komen we terecht in grootstedse verkeers toestanden, maar we komen er uiteindelijk uit.

Opgelucht kijken we rond in het vredige Drentse landschap, waar de heide paars bloeit. Na nog een picknick zijn we thuis. Ik strek me uit op de bank en stop intens tevreden een kussen in mijn rug. Iets rustiger de dagen uitbreiden en ja, ik kan het weer! ●